

Forhold, der knytte sig til Kolding-Hansens forskellige Affærer, blive Genstand for en grundig og kriminel Undersøgelse. Jeg kunde ønske her at spørge den højtærede Kultusminister, om han ikke i sin Tid, da han boede i Kolding, har været Revisor i Kolding Folkebank. Jeg kunde have Lyst til at spørge den højtærede Kultusminister, om han ikke vilde finde Anledning til at oplyse, hvorfor netop Sagfører Hansen fra Kolding skulde anses som den bedst egnede til at blive kongevalgt. Der er i denne Sag utvivlsomt andre end politiske Grunde. Saa har jeg desuden en anden Grund, hvorfor jeg ønsker, at den højtærede Kultusminister skal gaa, og det er den, at denne Mand har administreret slet, og hvis den Administration, som denne Mand har øvet i dette Land, fortsættes, betyder det intet mindre end en Ulykke. Der have igennem Aarene Personer, der vare overbeviste om de groveste Forbrydelser, kunnet sidde uantastede i deres Embeder, medens Kultusministeren har haft en haard Haand overfor Mænd, der ikke havde gjort sig skyldig i Forbrydelser, men som ikke behagede Kultusministeren. Den grove Forbryder, Pastor Davidsen, blev siddende i Embedet Aar efter Aar, uden at Kultusministeriet vilde lade Sagen undersøge. Den Mand, der forlangte Sagen undersøgt, var den nuværende Justitsminister. Han rettede i Aaret 1902 en Anmodning til Kultusministeriet om, at man paa Grundlag af Vidneafhøringer i denne Sag, der vare fældende for Pastor Davidsen, vilde kriminelt undersøge denne Sag. Kultusministeriet, de skiftende Kultusministre, ogsaa den tidligere Kultusminister, den nuværende Konseilspræsident, sagde Nej, de sagde Nej allesammen, og den nuværende Kultusminister sagde Nej. Da saa endelig den afgaaede Justitsminister paa Grund af det Pres, der blev lagt paa ham, foranledigede Nedsættelsen af en Kommission, var det alligevel ikke bedre bevendt med denne Kommission, end at to Præster rejste over til Pastor Davidsen og sagde til ham: Hvis De søger om Deres Afsked, vil De faa Pension, og saa vil Sagen falde. Det var i Virkeligheden Spilfægteri, men det største Ansvar synes jeg falder paa den nuværende Kultusminister, som gennem Aarene lod denne Mand blive siddende i sin Stilling, paa samme Tid, som han afskedigede en Lærerovre paa Taasinge, hvis eneste Forbrydelse var den, at han var Formand for den socialdemokratiske Forening derovre paa Øen. Han blev af-

skediget, men Sædelighedsforbryderen kunde blive siddende i Embedet, og en anden Sædelighedsforbryder, Læreren i Randbæk, sidder, saa vidt jeg ved, endnu. Lad det komme dertil, at naar der er rejst Anklage mod offentlige Embeds- og Bestillingsmænd, blive de suspenderede, saa længe Sagen staar paa, og hvis det viser sig, at det forholder sig rigtigt med den rejste Anklage, blive de afskedigede. Den Mand, der nu er Kultusminister, bør gaa, fordi der ude omkring i Landet næres en absolut Mistillid til hans Evne og hans Villie til at lede den Administrationsgren, som er underlagt ham. (Afbrydelse af *Alfred Christensen*). Ja, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds siger: Navnlig Evnen. Jeg vil haabe, at det er det, som mangler, for saa er der dog en Undskyldning, saa kunde man dog i nogen Grad forsone sig med, at der ikke er sket noget virkeligt Gennembrud indenfor denne Administration.

Som sagt, jeg vil slutte med at udtale Ønsket om en Udrensning af de daarlige Elementer i vor Embedsstand og om en Udrensning bl. a. af det i vor Lovgivning, som er slet, og som Alberti bærer Ansvar for. Og blandt disse sidste Ting vil jeg nævne det Strafferegulativ, som Alberti paa en Maade ophøjede til Lov, og som han dekreterede omkring paa de forskellige Opdragelsesanstalter. Jeg kan ikke undlade at sige, at nu viser det sig, at det var det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og mig, der havde Ret, naar vi i sin Tid sagde, at vi havde gjort alt muligt for at faa Pryglene ud af Opdragelsesanstalterne, da stod den tidligere Justitsminister og løj og sagde, at det var os, der bar Skylden for disse Strafferegulativer, og det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup) støttede ham. Jeg tror om ham, at han beklager sin Optræden i denne Sag som ved andre Løjligheder. Den store Ulykke i dansk Politik var, at Alberti demoraliserede ikke alene de slette indenfor Reformpartiet. Denne Demoralisation vil ikke længere kunne finde Sted. Hvis der for Fremtiden holdes Taler af den Beskaffenhed som dem, som bleve holdte af de ærede Medlemmer for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), 5te Valgkreds (Borgbjerg) og 4de Valgkreds (Birck), vil man, selv om de blot indeholde en lille bitte Del af de mange Realiteter, de indeholdt, blive tvungen til at skride til Undersøgelse mod de Mænd, mod hvem Klagerne rettes.